

Krajevna skupnost
LIBELIČE

Leto XX Številka: 2
Naklada: 170 kom.
Urednik: Adrijan Zalesnik
Lektor: Irma Knez
V Libeličah, april 2011

Libeliški GLASNIK

<http://www.libelice.si>

E-mail: adrijan.zalesnik@libelice.si

*Vesele
velikonočne
praznike
vam želi*

Krajevna skupnost Libelice

Prasl 2011!

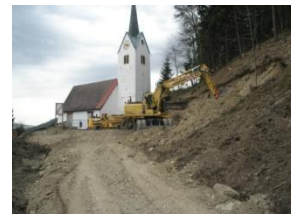

Letošnjega »velikana« je na cvetno nedeljo ob zvonik farne cerkve postavilo sedemnajst libeliških fantov. Uradno izmerjena višina je 25,7m. Najbrž smo lahko vsi veseli, da imamo mlado generacijo domačinov, ki skrbijo za nadaljevanje tradicije in ohranjanje običajev, ki jih je v Libeličah kar nekaj. Izdelovalci praslne si zaslužijo vso pohvalo in čestitke. Niso pa od muh dekleta, ki poskrbijo, da prasl dobi svoj svečan izgled. Se bo našel kdo, ki jim bo konkurenca?

Pričetek izgradnje!

Že kar nekaj časa je preteklo od takrat, ko smo pritrdili »temeljno ploščo«, ki je bila simbol začetka gradnje dolgo pričakovane mrliške vežice. Danes lahko vidimo, da zemeljska dela že potekajo, tako za izgradnjo dostavne ceste, kot za sam objekt. Po izjavah županje Občine Dravograd, Marijane Cigala, gradnja poteka po načrtih. Pogodbeni rok izgradnje je 30.7.2011.

Projekt »Drava kot priložnost!

Projekt, ki v naši skupnosti predvideva izgradnjo sanitarij, parkirišča in pomola na Dravi, poteka, vendar ne popolnoma v skladu s projekti in željami. Po izjavah županje, izgradnja kopenskih objektov ni ogrožena, se pa zatika pri izgradnji pomola na reki Dravi. Občina se trudi pridobiti vsa ustrezna dovoljenja in sprejeti akte, ki bodo omogočali plovnost po reki. Žal pa vse ni odvisno samo od lokalne skupnosti. Privolitev morajo dati tudi

državni organi. Povejmo še, da projekt poteka v obliki javno zasebnega partnerstva in sofinanciran tudi z evropskimi sredstvi.

Moj kraj!

Pred dnevi me je nekdo vprašal od kod prihajam, iz katerega dela Koroške. Pa sem skoraj s ponosom odgovorila: »Iz Libelič.« Ta nekdo me je čudno pogledal in vedela sem kaj sledi: »Kje pa to je?« No, pa smo spet tam. Povedala sem, da je to vas pri Dravogradu in da leži čisto ob meji z Avstrijo. Dvoje oči me je spet nenavadno pogledalo. »Slovenj Gradec?« sem previdno vprašala. Mojemu sogovorncu so se usta na široko raztegnila in zaslišal se je smeh. »Aja, to pa vem kje je,« je že skoraj veselo dejala oseba nasproti mene. Prisilno sem se nasmehnila in povabila vse prisotne v naš kraj, pol lepih stvari, poln zgodovine. Množica novih obrazov mi je pokimala in potem smo se poslovili. Odšla sem naprej in razmišljala o tem dogodku, ki se seveda ni zgodil prvič in tudi zadnjič ne. Ja, treba se je sprizniti s kruto realnostjo: Malokdo ve kje so Libeliče. Včasih se sprašujem, če je to zaradi tega, ker so tako majhne. Kajti iz lastnih izkušenj vem, da večina ljudi ne ve za nekatere kraje. A vendar, nimajo vsi takšne zgodovine, ki je v ponos. Zgodilo se je pred 90 leti. Zavedni Libeličani so se uprli skupnim rezultatom plebiscita, ki so jih potisnili v Avstrijo in svoj kraj obdržali v domovini. Prav po tem bi morali biti prepoznavni!

Nekdo je zapisal: »Libeličani so znani po svoji tradicionalnosti, zgovornosti in prijaznosti. Vsakega obiskovalca, ki ga pot zanese v to koroško vas, ujeto med reko Dravo, državno mejo in Strojno, že po nekaj besedah sprejmejo za svojega. In ko ljudje po krajšem ali daljšem postanku zapuščajo kraj, odhajajo z občutkom, da so se poslovili od prijateljev, ki jih že dolgo poznajo in h katerim se bodo vrnil.« In takšni smo. Te besede me kar pogrejejo. Ob njih se počutim odlično, ker sem del teh ljudi, ki jih opisujejo. Libeličanka sem, vedno bom! Tudi, če me pot zanese daleč v tuje kraje, bom v srcu nosila svoj pravi dom. Rada se bom vračala v otroške dni, preživete v tej vasici. Rada bom zadihala zrak, ki mi bo tako poznan in tisto šumenje dreves nad cerkvijo me bo znalo pomiriti. Cerkevni zvon mi bo vлил upanje, da sem varna in dal mi bo vedeti, da sem doma. Ampak, če mi življenje piše drugačen list in bom ostala v rodnem kraju, se ne branim. Srečna sem

lahko kjerkoli, a v Libeličah sem najsrečnejša.

Razmišljam kako bo, če bom kdaj dočakala starost. Razmišljam o stvareh, ki se jih bom spominjala. Za vedno! Otroško kričanje na snegu, igranje nogometa na igrišču, pubertetniške izpade s prijatelji, nedeljska kosila z družino, ... in še veliko drugih stvari, ki so zasidrane v meni. Vse to bom lahko pripovedovala vnukom. Vse o mojih dogodivščinah v Libeličah, na vse kar bom ponosna.

Živeti v Libeličah pomeni živeti lepo in lagodno. Narava, sveži zrak, mir in tišina. Škoda, ker vse več Libeličanov meni, da je v Libeličah dolgočasno in da se ne dogaja nič zanimivega. Vsak kritizira vsakega in vsakemu se zdi veliko stvari neprimernih. Vedno več je zavistnežev, ki jim ni do druženja. Želim si, da tega ne bi bilo in da bi se dogajale stvari, ki so se včasih. Kajti po pripovedovanju babice, mame, strica, dedka, ... sem spoznala, da včasih ni bilo pomembno kdo si, kakšen si in kaj počneš. Takrat se jim je zdelo pomembno, da so se družili in zabavali. Nihče ni bil zelen od zavisti, nihče se ni obremenjeval, če mu kaj ni bilo všeč. Danes pa je, če se lahko tako izrazim, dolgočasno. Nič več ni videti do kosti premočenih otrok, ki se sankajo po strmih belinah. Nič več ni kričanja, nihče več se ne igra skrivalnic sredi vasi. Veliko raje se igrajo skrivalnice pred mamami, kadar jim ne dovoli preživeti dneva za računalnikom. Ampak je res za vse kriv računalnik? Ali smo sami krivi? Res je, da sama nimam toliko let, da bi razglabljala o teh rečeh, vendar me motijo. Spomnim se, kako me je včasih poklicala prijateljica in dobili sva se zunaj, pa ne samo midve, cela gruča otrok. Igrali smo se in zganjali norčije. Danes pa jih kvečjemu zganjamo le prek Facebooka, ki je skorajda že naš dnevnik. Vse leti po »zraku« in to je precej drugače, kot pa iz oči v oči. Ah, vse se je spremenilo. Rada bi stare čase nazaj. Kako lepo bi bilo, če bi se kdaj slišalo kričanje, smeh in jok, pa četudi je to nadležno. Mislim, da vsak rad sliši kdaj pa kdaj kaj podobnega. Zavedam se, da sem sama med tistimi, ki se večino zmenijo prek interneta in telefonov. Želim si, da tega ne bi bilo in si prizadevam k temu, da prijatelje večkrat pokličem in vse ostalo se zmenimo zunaj, iz oči v oči. A čas nam je to prinesel in prinesel nam bo še veliko kaj.

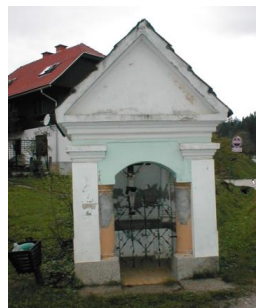
Libeliče pa samevajo, ker ni več teh reči. Če ne bi bilo prireditev in podobnih zabavnih stvari, bi se mi zdelo, da se bodo vsak čas porušile. Kje so dobri stari časi? Želim si jih nazaj!

Se je pa zgodilo nekaj, kar mi je vtilo kanček upanja. Mladina Libelič namreč pripravlja dramsko igro, ki je precej zanimiva in tudi sama sodelujem. Dobro nam uspeva pod vodstvom Simone Pšeničnik Jerčič. Upam, da bo vedno več tega. Upam, da se bo dogajalo čim več stvari v okviru mladine. Tudi, ko mene ne bo več med njimi.

Anamarija Plešivčnik

Obnovljena kapelica pri Križanu!

Libeličani že od nekdaj skrbijo za svojo kulturno dediščino. Vzglede za to so naše muzejske zbirke in prav tako obnovljene kapelice. Zadnja je bila deležna obnove tista pri Križanu. Kako je zagledala pred obnovo in po tem, ko jo je v roke vzel pravi mojster Peter Štrigl, se vidi na posnetkih.

Srečanje pevcev ljudskih pesmi in godcev ljudskih viž koroške!

Mogoče še ne veste, da imamo tudi v Libeličah pevke in pevce ljudskih pesmi. Iz skupine pevk in pevcev prosvetnega zbora je pevovodja Ridl Zdravko leta 2010 izbral manjšo skupino pevk, da bi pele ljudske pesmi. Za petje ljudskih pesmi obstajajo namreč določeni pogoji: pevke/pevci ne smejo imeti glasbene izobrazbe, pesmi ne smejo biti zapisane v notah, zbor ne sme imeti dirigenta, ne sme se uporabljati spremljave ali piščalke in pesem začne peti ena pevka/eden pevec, drugi se potem priključijo.

Ob ustanovitvi leta 2010 je skupino sestavljalo šest pevk in en pevec. Takrat smo se predstavili prvič na prireditvi ob Dnevu žensk, ki jo je organizirala Krajevna skupnost Libeliče skupaj s Kulturno prosvetnim društvom Libeliče. V mesecu aprilu smo že prvič nastopali na Srečanju pevcev ljudskih pesmi in godcev ljudskih viž Koroške, ki ga je organiziral Javni sklad Republike Slovenije za kulturne dejavnosti, območna izpostava Dravograd.

V letu 2011 smo zaradi viroz izpustili nastop v Krajevni skupnosti Libeliče na prireditvi "Korajže velja", 27. februarja pa smo se udeležili Srečanja pevcev ljudskih pesmi in godcev ljudskih viž Koroške, ki jo je organiziral JSKD, Območna izpostava Radlje ob Dravi. Prireditev je pripravila Vaška skupnost Josipdol. Prijavljenih nas je bilo devet skupin: Ljudske pevke Šentjančanke iz Ribnice na Pohorju, Vaški zbor Kulturnega društva Črneče, ansambel Stare sablje iz Dravograda, družina Miklavž Pevskega društva iz Mislinje, Ženska vokalna skupina Deteljice KD Prežihov Voranc Ravne, družina Herman Kulturnega društva Vuzenica, Ljudske pevke Kulturnega društva s Kaple na Kozjaku, ansambel Diaton Kulturnega društva Muta – Vuzenica in mi (obogateni še z eno pevko). Zapeli smo tri pesmi: Pomladno, Prelepa libeliška dolina in kolednico Dans je ta sveta svečnica.

Prireditev je vodila strokovna spremljevalka Vesna Sever. Razen svojih partnerjev, iz Libelič nismo imeli poslušalcev. Negativnih kritik ni bilo, celo nasprotno, prejeli smo pohvale za ubrano petje, manjkalo nam je le malo sproščenosti ob nastopu. Strokovna spremljevalka nam je še svetovala, da pojemo vse pesmi v narečju in imela nekaj pripomb glede naših oblačil. Me, ženske smo se lepo "naštimala" v enake puloverje, ljudski pevci in pevke pa morajo biti le praznje oblečeni, ne pa uniformirani. No, obljubljam, ta nasvet bomo upoštevali naslednje leto.

Betka Pšeničnik

Poezija!

Ljubezen

Najlepša ljubezen otroška je ta,
ko mami al' ati te pocarklja.
Najboljša pa tista,
ki jo od sestre dobiš
poljubček ti da,
ti jo loviš.
Najslajša pa tista,
ki šele prihaja
me fantič opazuje,
mi zvito nagaja.

Valentin

Sonce in zvončki,
nova pomlad,
mene pa on
še vedno ima rad.
Poletje jesen,
in zima potem...
Valentin se približuje,
ljubezen me obdaruje.
Nika Perovnik

Zakaj drugam ?

Zakaj bi šel drugam ?
Živeti tu le znam,
med hribi in vodo,
mi vedno bo lepo.

Zakaj bi šel drugam ?
Kot pticam je tud' nam,
visoko kot nebo
živeti tu ljubo.

Zakaj bi šel drugam ?
Saj dom tu svoj imam,
ki s pridno ga roko,
zgradili skupaj smo.

Zakaj bi šel drugam ?
Da v tujem svetu sam
razmišljal bi samo/
imeti dom - lepo.

L.Z.

Libeliče

Pod goro, stisnjeno v zeleni breg
na polje zre vasica mala,
obdana z vencem temnih smrek,
mi novi dom nekoč je dala.

Malo vstran, na hribu sv. Martin,
vir upanja, tolažbe mnogim,
čuvaj slovenskih korenin
stoletja bdi nad krajem svojim.

Pod poljem, v varstvu temnih smrek
pa Drava valovi, si pesem poje,
ne zanima je, čigav je breg,
v daljavo nosi sanje svoje.

Ponosna tam stoletna mati,
šola, kulture dom in učenosti,
mladostna vsa v obleki zlati,
kljubuje času in starosti.

Poglej tja dol, koliko barv
je stkanih v pisano preprogo,
rjavih njiv, zelenih trav
poti in cest je mnogo.

Od nekdanj čvrst rod tu živi,
delaven, pošten, ponosen,
kot zgodovina nas uči,
v boju svojem neizprosen.

I.K.

Povabilo!

Vabimo vas k sodelovanju pri ustvarjanju *Libeliškega GLASNIKA*. Veliko je stvari, ki jih poznate ali o njih kaj veste, zanimivih tudi za koga drugega. Napišite ali pa sporočite uredniku. Objavili bomo v našem glasilu. Vabljeni!

Del libeliške zgodovine na 1!

1621	Iz sedme listine z dne 19.5.1621, ki je nastala v Gradcu, izvemo, da je Hanns Jacob W·schall tožil brata Tomaža in Jurija »von Sigersdorf« zaradi 150 goldinarjev in interesov, ki se tičejo Grilove kmetije.
1751	Dne 6. julija je papež oglejski patriarhat ukinil in ustanovil dve nadškofiji. Iz poročila o vizitaciji 9. julija izvemo o bolj slabem stanju farne cerkve: »Cerkveni oltarji so zadovoljivo urejeni, prav tako kostnica na cerkvenem dvorišču, katerega vrata bo treba poboljšati, po možnosti tako, da bodo trdo zapirale, da ne bodo živali vstopale in vozovi tam skoz vozili«
1811	Prvi poizkusi ustanovitve osnovne šole v Libeličah.
1871	Kaplan Franc Pobošnik je v Dravi utonil. Bil je slep.
1891	8. februarja, so na pustno nedeljo v gostilni Janeza Kramarja pd. Punkarja v Potočah ustanovili »Podružnico Ciril Metodovega društva za Libeliče in okolico«, udeležba je bila močna, kar 70 oseb. Za predsednika je bil izvoljen posestnik Vinko Glinik... Dne, 5. maja je bilo hudo neurje, ki je posebno na Libeliški Gori in Črneški Gori naredilo mnogo škode. Cesar je dal 400 fl. oškodovanim v pomoč. Marca so ustanovili gasilsko društvo Libeliče. Prvi predsednik je bil Johan Edelman, ustanovitelji pa še: Ivan Srebotnik, Jakob Dobrovnik, Ivan Bric pd. Buč, Franc Štifter, Franc Šlebnik, Pavel Nacesnik in drugi.
1901	27. maja je Libeliška podružnica Ciril Metodovega društva imela zborovanje v gostilni Petra Ringa. Tokrat je prepeval zbor iz Libelič, o katerem slišimo, da je lepo prepeval. Poprava pokopališča(stebri, streha, zida, kostnica) sporazumno z županom Janezom Kramarjem
1911	Leta 1911 je štela cela župnija 1219 duš, od teh je bilo v jugoslovanskem delu približno 800. Medtem ko je župnik Vogrinec bil na dopustu v Št. Vidu ob Glini, so bile volitve, ki so v Libeličah zaradi nekaterih potekale »sehr st + rmisch« (zelo viharno), ker se je močno agitiralo.
1921	Dne 11. marca je župnik Vogrinec zapustil župnijo in bival do 1. oktobra 1922 pri sv. Križu in Dravogradu. Bil je napoti nekaterim hujskačem in tistim, katerim so obljubili farovško zemljo.
1931	Ob Binkoštih so v Libeličah ustanovili Sokolsko četo, ki naj bi se ukvarjala z mladino. Začetek marca so dobile vse hiše nove številke, t.j. tablice. Pri ljudskem štetju so našteji v fari 686 duš (v celi občini 963)... Na meji je prenehal delovati oddelek finančne kontrole, varovanje meje pa je prevzela »pogranična četa«. Na področju gospodarstva se kriza še pogloblja.
1941	Sosednost hitlerjanske države se močno čuti. Precej rodbin iz delavnega stanu je pobrisalo čez mejo.
1951	... urejen je bil oder v spodnjem razredu osnovne šole... Del vrta (šolskega.p.u.) je imel v najem učitelj Močnik. Siromašni ljudje dobivajo od Amerike pomoč v hrani... Križovske procesije se v torek in sredo ni smelo vršiti... Kmečka zadruga se je reorganizirala, zadružna ekonomija pa ni prav zaživela.
1961	Župnik je sooskrboval pozimi 12 krat v Strojni. Pot je bila naporna. Pod vodstvom Petra Vernekerja in šolskega upravitelja Alojza Kosa so izgradili vodovod na Gorčah. Po močnih pritiskih so Libeliče dobile redno avtobusno linijo. Sprva je vozil avtobus trikrat na teden, pozneje vsak dan. V tem letu je bilo nujno potrebno popraviti leseno gasilsko orodišče, porodi se misel o izgradnji novega.
1971	Škof so naročili, da se ustanovi župnijski svet. Zadeva glede slabe ceste v Dravograd se ni spremenila, Libeličani pa so se z osebnimi avtomobili raje vozili preko Avstrije v Dravograd. 30. decembra je pogorelo gospodarsko poslopje z ostrejšem nad hišo pri Jaklnu. Pomladi obnovijo Osnovno šolo, vpeljejo angleška stranišča in centralno kurjavo.
1981	Župnik je zadnje leto skoraj povsem oslepel – posledica sladkorne. Umrla je dolgoletna učiteljica v Libeličah, Milena Močnik. Kmetje so nakupili skupno stroj za sejanje.
1991	Gradbeno podjetje Gradis Ravne na Koroškem je prevzelo obnovitvena dela na fasadi župnišča in notranjo ureditev kostnice. Obnovili so vso notranjost pri kostnici in odprli romansko okno na južni strani.
2001	Za potrebe turističnega razvoja so obnovili notranjost župnijskega skednja, kjer bo razstava kmečkih strojev in orodja. Na vzletišču je bil letalski miting. Igrišče na Gorčah so preplastili z novo asfaltno prevleko. Prasl malo drugače - namesto enega so jih naredili kar trinajst, k žegnu pa so jih nesli tako, kot bi nesli enega velikega. Nastaja libeliška kuharica »Da ne boš vočn od mize šou«.

